

[Lannung]

Med det, jeg her har sagt, skal ikke være taget stilling til, om der overhovedet foreligger grundlag for en rigsretstiltale. Ser vi først på dette spørgsmål, hedder det i det for øvrigt noget ubehjælpomt og med et par mindre selvmodsigelser af venstre og de konservative affattede forslag til folketingsbeslutning om rigsretstiltale, at Kjærboel skal tiltales til straf for 3 eller, om man vil, 4 forhold, men uden angivelse af straffebestemmelser. Sagen er jo den, og det skal ikke gerne forregnes, at der kun kan blive spørgsmål om anvendelse af den almindelige straffelov, som gælder for os alle, fordi vi ingen særlig ministeransvarlighedslov har.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen synes at ville lægge alt for meget ind i den af ham citerede udtalelse af professor Ross, thi selvfølgelig kan man ikke dømme nogen i dette land uden et adækvat grundlag i en straffebestemmelse; det strider imod de simpleste menneskerettigheders synspunkter, så den Ninn-Hansenske fortolkning af Ross er efter mit skøn alt for langt ude. Ross bruger den mindre klare vending — jeg håber, jeg har lov til at citere —

„og dette skøn vil efter omstændighederne kunne antage politisk karakter“.

Men skulle „politisk karakter“ betyde, at man arbitrært kan idømme straf ud fra en politisk vurdering? Nej. Det tager Ross udtrykkeligt afstand fra i sin nye statsforfatningsret side 382 øverst.

Det vil derfor være meget påkrævet, og jeg opfordrer dertil, om det ærede medlem hr. Ninn-Hansen nærmere vil redegøre for, hvad det er, han vil lægge ind i den af ham påberåbte vending hos Ross. Jeg tror, det kunne være ganske interessant at få det nærmere belyst. Det ville have været det mest rimelige, for at sige det mildt, i selve forslaget til folketingsbeslutning at fortælle folketinget, som man anmoder om denne beslutning, hvad det er for straffebestemmelser, der skal være overtrådt. Det havde, kunne man sige, været det eneste naturlige, specielt i det foreliggende tilfælde.

Jeg er ikke sikker på, at det oprindelig har været en forglemmelse; forklaringen er snarere den, at det kniber med at finde straffebestemmelser, der kan siges at have tilstrækkelig relation til de påberåbte for-

hold. Vi har i dag måttet høre på to lange taler af forslagsstillernes ordførere uden at få noget nærmere at vide, endsige udførlig, klar, specificeret besked om, på grundlag af hvilke straffebestemmelser det høje ting skal beslutte tiltale, hvor der skal straffes, og hvad der skal straffes efter hvad. Det er jo fuldstændig urimeligt over for folketinget og dets medlemmer. Det må dog være den mest elementære pligt nøje, udførligt og specificeret at redegøre for, hvilke straffebestemmelser, de enkelte paragraffer, man vil straffe efter, og jeg opfordrer meget til, at de to herrer snarest muligt redresserer denne oplagte fejl og selvsagt i denne debat; det bør selvfølgelig ikke vente, det er på høje tid allerede.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen, der holder så meget af jura, gik vist lidt galt i byen, da han som noget særligt påberåbte sig, at beviset ikke var lovbundet eller lignende. Som noget særligt påberåbte han sig dette. Der gælder intet særligt i så henseende med hensyn til bevisbedømmelsen i rigsretsager; den er fri, som den for længst er blevet det overalt i dansk ret. Den særlige bestemmelse, han nævnte, er formentlig en reminiscens fra en tidsperiode, hvor man ikke havde den frie bevisbedømmelse i almindelighed, som altså nu gælder efter den danske retsplejelov.

Der er jo det meget bemærkelsesværdige og betydningsfulde i den foreliggende sag i modsætning til tidligere rigsretsager, vi har kendt, at der her på grundlag af et meget udførligt materiale, nemlig undersøgelsesudvalgets beretninger på rundt regnet 300 sider, i hovedsagen tæt trykte dobbeltsider, foreligger klare udtalelser såvel fra statsadvokaten som fra rigsadvokaten, udtalelser, som jeg om et øjeblik skal komme tilbage til.

Det må erindres, at dommerudvalget, der er valgt af højesterets præsident og aldeles uafhængigt, havde et meget vidtgående mandat og alle muligheder for at gå i dybden, og det har med større tålmodighed, end det er almindeligt i nogen af vore domstole, hørt på meget udførlige vidneforklaringer og givet lejlighed til nye eller supplerende afhøringer, når der var den mindste anledning dertil. Hvis man vil lægge vægt på, at vidneforklaringerne for dommerudvalget ikke er afgivet under det